

Arrest

nr. X van 29 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 8 juli 1962 in Grozny (Tsjetsjenië).

In 1986 huwde u traditioneel met Z. M. (...), met wie u twee zonen heeft. In 2005 zijn jullie van elkaar gescheiden. Uw zonen bleven bij hun vader.

Op 30 december 2009 huwde u traditioneel met C. D.-V. (...).

Uw tweede man werkte in Tsjetsjenië als taxichauffeur bij het taxibedrijf ‘FORSAZH’.

In september 2011 werd uw man benaderd door rebellen. Ze wilden dat hij hen vervoerde en boden hem daar veel geld voor aan, waardoor hij instemde met hun verzoek. Nadien werd uw man nog enkele keren gecontacteerd door deze rebellen opdat hij hen zou vervoeren. Ze wilden ook dat uw man bepaalde spullen voor hen vervoerde. Wanneer uw man weigerde op hun verzoek in te gaan

bedreigden ze hem. Uw man kreeg hierdoor angst, waarna hij ontslag nam en van telefoonnummer veranderde.

Op 18 oktober 2011 kwamen vier gemaskerde en gewapende mannen in uniformen 's avonds naar u thuis. Ze namen u samen met uw man mee. U en uw man werden in verschillende auto's gestopt en beiden geblinddoekt. Ze brachten jullie naar een ruimte waar ze de blinddoeken afdeden. U zag uw man gehandboeid zitten op een bank. Ze ondervroegen er uw man en sloegen hem twee keer op zijn gezicht. Ze vroegen met wie hij verbonden was en wie hij had vervoerd. Uw man antwoordde hen dat hij niet begreep waarover het ging. Hierop dreigden uw belagers ermee jullie te folteren indien hij niet alles zou vertellen en u kreeg een slag tegen de linkerkant van uw hoofd. Uw man stemde hierop toe hen alles te vertellen zolang ze u niet zouden slaan. U werd vervolgens opgesloten in een andere kamer. U hoorde geschreeuw uit de andere ruimte en uiteindelijk viel er een schot. Ze kwamen u hierna terug halen en u zag dat ze uw man hadden doodgeschoten.

Tegen u zeiden ze dat ze u mits betaling zouden vrijlaten. U mocht even naar uw zus, V. A. (...), bellen en u vroeg haar u te helpen. Uw zus zou u vervolgens vrijkopen. Nadien werd u weer geblinddoekt en ze brachten u met een wagen naar een plaats die niet ver verwijderd was van de woonst van uw zus. Toen ze de blinddoek afdeden zag u uw zus die u er opwachtte. Hierna keerde u terug naar uw appartement.

Twee dagen later werd er 's nachts bij u aangebeld. U keek door het raam en zag dezelfde twee auto's waarmee u en uw man voorheen werden meegenomen. U vluchtte hierop via het balkon en u kon bij uw buurvrouw schuilen. Toen u vluchtte hoorde u dat uw belagers de deur van uw appartement forceerden. U ging vervolgens naar uw zus. De volgende ochtend bracht uw zus u naar haar vriendin in Kulary.

Op 23 oktober 2011 vertrok u samen met twee chauffeurs met een personenwagen vanuit Kulary naar Wit-Rusland. In Wit-Rusland stapte u over in een vrachtwagen. Verstopt in de laadruimte van deze vrachtwagen reisde u naar België waar u aankwam op 27 oktober 2011 en diezelfde dag uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, drie convocaties, een attest aangaande de tewerkstelling van uw tweede man in het taxibedrijf 'FORSAZH', en een foto van uw man."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen hebt met onbekenden, omdat uw man als taxichauffeur rebellen en hun spullen heeft vervoerd, en door uw belagers werd vermoord.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u niet hard maken dat uw man op 18 oktober 2011 effectief werd vermoord. Zo is het niet aannemelijk dat u niet wist of er een zaak werd geopend naar aanleiding van de moord op uw man, of er ruchtbaarheid werd gegeven aan zijn dood, of zijn familie stappen heeft ondernomen naar aanleiding van zijn dood, en of er iemand melding heeft gemaakt van de moord op uw man bij een mensenrechtenorganisatie.

U wist evenmin of er ruchtbaarheid gegeven werd aan uw problemen. U verklaarde dat u het wel zou weten indien u daar nog zou wonen (CGVS, p. 12, 16).

Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg waarom u niet meer op de hoogte bent met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen.

Bovendien blijkt dat u zich sinds uw aankomst in België niet hebt geïnformeerd naar deze zaken. Zo verklaarde u dat u sinds uw aankomst in België slechts één keer telefonisch contact hebt gehad met uw zus (CGVS, p. 16).

Ten slotte is het opmerkelijk dat u niet wist en blijkbaar evenmin heeft trachten te achterhalen of uw belagers, die in uw bijzijn uw man hebben vermoord, al dan niet leden waren van de autoriteiten (CGVS, p. 13).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast legt u geen enkel begin van bewijs voor van de identiteit van uw tweede man en van uw traditioneel huwelijk met hem (CGVS, p. 7). U legde weliswaar een attest voor van het taxibedrijf 'Forsazh' waarin wordt vermeld dat C. D.-V. (...) er als chauffeur heeft gewerkt van 5 augustus 2008 tot 5 oktober 2011.

Dit attest kan echter niet beschouwd worden als een identiteitsbewijs van uw tweede man, noch bevestigt het uw huwelijk met deze persoon.

De foto die u voorlegt kan evenmin uitsluitend bieden over de identiteit van uw tweede man of over uw huwelijk met deze persoon, daar het niet vast staat wie op deze foto te zien is.

U legde tevens drie convocaties voor op uw naam, die toekwamen nadat u uw herkomstland reeds had verlaten. U diende zich telkens te melden bij de afdeling Binnenlandse Zaken van de Oktoberwijk. Er dient echter te worden opgemerkt dat op iedere convocatie, de stempel van de uitreikinginstantie in de linkerbovenhoek ontbreekt, alsook de datum waarop ze werd opgesteld.

Voorts bevatten deze convocaties geen informatie over de wijze waarop ze werden afgeleverd.

U wist bovendien niet in welke hoedanigheid u zich diende te melden, noch wist u wanneer u zich de tweede keer en wanneer u zich de derde keer diende te melden (CGVS, p. 6-7). Op de convocaties staat echter duidelijk aangegeven wanneer u zich telkens diende te melden en dat u telkens werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige.

Ten slotte bevatten deze convocaties geen informatie met betrekking tot de zaak in het kader waarvan u als getuige werd opgeroepen.

Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

Deze elementen doen bijgevolg ernstig twijfel rijzen met betrekking tot de authenticiteit van deze convocaties, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Wit-Rusland naar België.

U verklaarde dat u samen met twee chauffeurs met een personenwagen vanuit Kulary naar Wit-Rusland vertrok. In Wit-Rusland stapte u over in een vrachtwagen. Verstoep in de laadruimte van deze vrachtwagen reisde u naar België (CGVS, p. 8-9).

U verklaarde dat er voor uw reis foto's van u werden genomen, maar u kon niet aangeven waarvoor deze foto's werden genomen.

U wist ook niet of er voor u valse reisdocumenten werden geregeld (CGVS, p. 6). U wist evenmin waar u de EU bent binnengekomen, noch welke landen u bent gepasseerd van Wit-Rusland tot uw aankomst in België. Daarnaast kende u noch de naam, noch de afkomst van de chauffeur die u van Wit-Rusland naar België bracht, en u verklaarde met hem ook geen afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg iets mis zou lopen. U verklaarde dat de vriendin van uw zus, Rosa, alles met hem had afgesproken (CGVS, p. 8-9).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kunt vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U verklaarde onderweg van Rusland naar België niet in het bezit te zijn geweest van een geldig reisdocument en u zou onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 6, 9). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstoep in de laadruimte van een vrachtwagen, zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 8-9).

Het is in dit verband ook onwaarschijnlijk dat u niet wist of er met valse reisdocumenten werd gereisd en/of dat u niet zou zijn ingelicht aangaande eventuele reisdocumenten die werden gebruikt (CGVS, p. 6).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw Russisch binnenlands paspoort, is niet van dien aard dat het bovenstaande conclusie kan wijzigen. Dit document bevat enkel informatie over uw identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 1 maart 2012 aan dat haar door de commissaris-generaal ten onrechte de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Aangaande de situatie in Tsjetsjenië, is de commissaris-generaal volgens verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 4) *“tegenstrijdig wanneer hij enerzijds zegt dat de situatie is gewijzigd doch anderzijds zegt dat de situatie nog zeer gespannen is”*.

Verzoekster laat gelden dat het voor haar *“onmogelijk (is) om dergelijk geëist bewijsmateriaal bij elkaar te krijgen”* en dat zij haar familieleden in Tsjetsjenië niet in een moeilijke situatie wenst te brengen.

Volgens verzoekster wordt er (zie het verzoekschrift, p. 5) *“al te veel een vergelijking met België (gemaakt) omtrent een moord waarvan alles in de pers wordt uiteengezet”*; zij benadrukt dat het gaat *“om een moord met een politiek karakter waarvan men alles in de doofpot wenst te stoppen”*.

Verzoekster vraagt zich vervolgens af *“Hoe kan men de identiteit van belagers vinden wanneer het gaat om mensen die handelen in opdracht van een regime en die dan nog meestal gemaskerd zijn”* en besluit dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de concrete situatie ter plaatse.

Verzoekster vraagt zich tevens af hoe zij nog documenten kon meebrengen met betrekking tot de identiteit van haar man nadat zij haar appartement heeft moeten ontvluchten; zij stipt nog aan dat van een religieus huwelijk geen bewijzen worden afgeleverd.

Volgens haar is het voor de commissaris-generaal *“al te gemakkelijk”* om de door haar bijgebrachte convocaties opzij te schuiven om de reden dat andere personen in haar land van herkomst onfrisse praktijken gebruiken om aan documenten te geraken.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat haar reisweg onaannemelijk is, antwoordt verzoekster dat (zie het verzoekschrift, p. 5) *“hoewel nu de reis werd voorbereid door iemand anders en verzoekster heeft nooit problemen gekend tijdens de reis naar België en zij is daarin eerder geweest”*.

Zij voegt hier aan toe dat er *“ook nog altijd iets als steekpenningen (bestaat) die worden gegeven om veilig door te kunnen rijden”*.

Verzoekster stelt dat zo het voorgesteld wordt als dat de autoriteiten constant aanwezig zijn bij de grensovergangen van buiten de EU-zone naar de EU-zone, er daar toch (zie het verzoekschrift, p. 5) *“een aantal zaken (gebeuren) die misschien niet onmiddellijk aanvaardbaar zijn doch die een hulp bieden voor de kandidaat vluchtelingen om hun problemen te ontvluchten”*.

Zij benadrukt dat zij haar internationaal paspoort helemaal niet achterhoudt.

Betreffende artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal *“tegenstrijdig (is) waar hij in zijn beslissing duidelijk weergeeft dat er een gespannen toestand bestaat in Tsjetsjenië”* en dat er dagelijks burgerslachtoffers vallen ten gevolge van zinloos geweld. Volgens verzoekster is het voor haar *“ondoenbaar terug te keren naar haar eigen land gezien het politieke klimaat aldaar”*.

Verzoekster laat gelden dat de commissaris-generaal *“de zaak niet naar behoren heeft behandeld”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verzoekster besluit dat de motivering van de bestreden beslissing *“duidelijk kan weerlegd worden door verzoekster”*; de beslissing is volgens haar *“niet, minstens zeer gebrekkig”* gemotiveerd.

Vervolgens wijst zij er op dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet de uitdrukkelijk motivering van een negatieve beslissing vereisen.

Verzoekster is van mening dat er duidelijk een overtreding is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de commissaris-generaal *“geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier”* zodat er aan haar relaas dan ook geloofwaardigheid gehecht te worden.

Zij vraagt dat van haar de vluchtelingenstatus erkend wordt in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Ten slotte voegt ze nog toe dat (zie het verzoekschrift, p. 7) *“de problemen in de Russische Federatie, meer bepaald in Tsjetsjenië voor iedereen bekend zijn”*.

2.2. De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De opwerping in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal tegenstrijdig is wanneer hij enerzijds stelt dat de situatie in verzoeksters land van herkomst gewijzigd is doch anderzijds zegt dat de situatie er nog zeer gespannen is, houdt, gelet op de omstandige motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, geen steek.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.”

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die in zijn beslissing besluit dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

De Raad stelt vast de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de heersende toestand in verzoeksters land van herkomst zoals die blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, maar stelt ook vast dat verzoekster er niet in slaagt de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een wezenlijk element is bij het beoordelen van iedere asielaanvraag.

Een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is inderdaad determinerend om als vluchteling te kunnen worden erkend; een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster niet geloofwaardig kon maken dat haar man op 18 oktober 2011 effectief werd vermoord. De commissaris-generaal vond het niet aannemelijk dat verzoekster niet wist of er een zaak werd geopend naar aanleiding van de moord op haar man, of er ruchtbaarheid werd gegeven aan zijn dood, of zijn familie stappen heeft ondernomen naar aanleiding van zijn dood, of er iemand melding heeft gemaakt van de moord op haar man bij een mensenrechtenorganisatie en of er ruchtbaarheid gegeven werd aan haar problemen.

Bovendien blijkt dat verzoekster sinds haar aankomst in België haast geen enkele inspanning heeft gedaan om zich omtrent een en ander te informeren; zij verklaarde inderdaad dat zij sinds haar aankomst in België slechts één keer telefonisch contact heeft gehad met haar zus.

Tevens achtte de commissaris-generaal het opmerkelijk dat verzoekster niet wist en blijkbaar evenmin heeft trachten te achterhalen of haar belagers, die in haar bijzijn haar man hebben vermoord, al dan niet leden waren van de autoriteiten.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt van de identiteit van haar tweede man en van het bestaan van een traditioneel huwelijk met hem. Verzoekster legde een attest voor van het taxibedrijf ‘Forsazh’ waarin wordt vermeld dat C. D.-V. er als chauffeur heeft gewerkt van 5 augustus 2008 tot 5 oktober 2011, maar dit attest kan niet beschouwd

worden als een identiteitsbewijs van haar tweede man, noch bevestigt het haar huwelijk met deze persoon. De foto die verzoekster voorlegt kan volgens de commissaris-generaal evenmin uitsluitend bieden over de identiteit van haar tweede man of over haar huwelijk met deze persoon, daar het niet vast staat welke persoon op deze foto voorkomt.

Verzoekster legde drie convocaties voor op haar naam, die toekwamen nadat zij haar land van herkomstland had verlaten. Dienaangaande merkte de commissaris-generaal op dat op iedere convocatie de stempel van de uitreikinginstantie in de linkerbovenhoek ontbreekt, alsook de datum waarop deze werd opgesteld. Voorts bevatten deze convocaties geen informatie over de wijze waarop ze werden afgeleverd. Verzoekster wist bovendien niet in welke hoedanigheid zij zich diende te melden, noch wist zij wanneer zij zich de tweede keer en wanneer zij zich de derde keer diende te melden, terwijl op de convocaties nochtans duidelijk staat aangegeven wanneer zij zich telkens diende te melden en dat zij telkens werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige. Ten slotte bevatten deze convocaties geen informatie met betrekking tot de zaak in het kader waarvan verzoekster als getuige werd opgeroepen. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat het voor haar *“onmogelijk (is) om dergelijk geëist bewijsmateriaal bij elkaar te krijgen”* en dat zij haar familieleden in Tsjetsjenië niet in een moeilijke situatie wenst te brengen en vraagt ze zich af hoe zij nog documenten kon meebrengen met betrekking tot de identiteit van haar man nadat zij haar appartement is moeten ontvluchten.

De Raad wijst er op dat verzoekster blijkbaar wél in de mogelijkheid was om ‘originele’ convocaties, een werkgeversattest van haar vermeende tweede echtgenoot alsook een foto van hem neer te leggen, doch het onmogelijk acht enig bewijs voor te leggen van de identiteit van haar tweede echtgenoot en/of van haar beweerde huwelijk met deze man. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat er verschillende “anonieme” manieren zijn om dergelijke documenten te laten opsturen.

Waar verzoekster zich in haar verzoekschrift afvraagt *“Hoe kan men de identiteit van belagers vinden wanneer het gaat om mensen die handelen in opdracht van een regime en die dan nog meestal gemaskerd zijn”*, treedt de Raad de commissaris-generaal bij wanneer die het opmerkelijk acht dat verzoekster niet wist en blijkbaar evenmin heeft trachten te achterhalen of haar belagers al dan niet leden waren van de autoriteiten.

Verzoeksters opmerking dat het *“al te gemakkelijk”* is om convocaties opzij te schuiven omdat andere personen in haar land van herkomst onfrisse praktijken gebruiken om stukken te bekomen, houdt geen steek gezien de commissaris-generaal om meerdere redenen de authenticiteit van de convocaties in twijfel trekt.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat van een religieus huwelijk geen bewijzen worden afgeleverd, stelt de Raad vast dat dit slechts een blote bewering betreft die geenszins de motivering in de bestreden beslissing kan ombuigen.

Verzoeksters bemerkings in haar verzoekschrift dat er *“al te veel een vergelijking met België (wordt gemaakt) omtrent een moord waarvan alles in de pers wordt uiteengezet”*, dat het gaat *“om een moord met een politiek karakter waarvan men alles in de doofpot wenst te stoppen”* en dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de concrete situatie ter plaatse, doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De commissaris-generaal achtte de door verzoekster voorgehouden reisweg ook ongeloofwaardig. Vooreerst vond de commissaris-generaal het niet aannemelijk dat verzoekster zo weinig kon vertellen over het traject en de organisatie van de reis. Zo verklaarde verzoekster dat ze samen met twee chauffeurs met een personenwagen vanuit Kulary naar Wit-Rusland vertrok, dat ze in Wit-Rusland overstapte in een vrachtwagen en verstoopt in de laadruimte van deze vrachtwagen naar België reisde. Verzoekster verklaarde dat er voor haar reis foto's van haar werden genomen, maar zij kon niet aangeven waarvoor deze foto's werden genomen; zij wist ook niet of er voor haar valse reisdocumenten werden geregeld en wist evenmin waar zij de EU is binnengekomen, noch welke landen zij is doorgereisd van Wit-Rusland tot haar aankomst in België. Daarnaast kende verzoekster noch de naam, noch de afkomst van de chauffeur die haar van Wit-Rusland naar België bracht en verklaarde zij met hem ook geen afspraken te hebben gemaakt in geval er onderweg iets mis zou lopen.

De commissaris-generaal achtte verzoeksters verklaring dat zij onderweg van Rusland naar België niet in het bezit was van een geldig reisdocument en onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd werd, evenmin aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

De stelling in het verzoekschrift dat *“hoewel nu de reis werd voorbereid door iemand anders en verzoekster heeft nooit problemen gekend tijdens de reis naar België en zij is daarin eerder geweest”*, haar verklaring dat er *“ook nog altijd iets als steekpenningen (bestaat) die worden gegeven om veilig door te kunnen rijden”* en dat er bij de overgang van buiten de EU-zone naar de EU-zone *“een aantal zaken (gebeuren) die misschien niet onmiddellijk aanvaardbaar zijn doch die een hulp bieden voor de kandidaat vluchtelingen om hun problemen te ontvluchten”*, kunnen geenszins overtuigen.

De Raad acht het dan ook ongeloofwaardig dat verzoekster verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen, zonder ontdekt te zijn geworden, de EU is binnengekomen; het is in dit verband ook ongeloofwaardig dat verzoekster niet wist of er met valse reisdocumenten waren en/of dat zij niet zou zijn ingelicht aangaande eventuele reisdocumenten die werden gebruikt.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar internationaal paspoort, waarvan zij verklaarde er nooit één te hebben gehad, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop ze uit haar land vertrokken is, verborgen te houden.

Verzoeksters stellige verklaring dat zij haar internationaal paspoort *“helemaal niet”* achterhoudt, is niet van aard om de ongeloofwaardigheden te lichten.

De gebrekkige kennis van verzoekster over het traject en de organisatie van de reis, keert zich tegen de geloofwaardigheid van haar verklaringen, vermits een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, in acht genomen het belang dat verzoekster had bij het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters beweringen dat de commissaris-generaal *“tegenstrijdig (is) waar hij in zijn beslissing duidelijk weergeeft dat er een gespannen toestand bestaat in Tsjetsjenië”*, dat er dagelijks burgerslachtoffers vallen ten gevolge van zinloos geweld en dat *“de problemen in de Russische Federatie, meer bepaald in Tsjetsjenië voor iedereen bekend zijn”*, doen geenszins afbreuk aan de informatie in het administratief dossier die is opgesteld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 18 januari 2012 op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door haar advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE